

nødvendigt for de allerfleste Eksportindustri-ers Vedkommende og for de allerfleste af de Industri-ers Vedkommende, hvor Lønnen spiller en stor Rolle i Varens Værdi, betyde, at sikkert de allerfleste Hjul vil komme i Gang igen. I denne Forbindelse kan jeg kun med Tilfredshed hilse den højtærede Erhvervsministers Udtalelse om, at en partiel Nedsættelse er mulig. Der er jo ogsaa foretaget rundt omkring disse partielle Lønnedsættelser, der maaske nærmest skulde vedrøre Bestemmelserne om Akkordsatser, og jeg haaber paa, at de forskellige, maaske endnu alt for spredte Symptomer, der har været fremme om, at Arbejderne gennem Regulering af Akkorderne vil tage Hensyn til, hvad Virkeligheden kræver, vil vedvare til Gavn for Genoptagelsen af Arbejdet i vore eksporterende Industrier og ogsaa i andre Industrier.

Men tilbage bliver der jo unægtelig mange Industrier og store Industrier, hvor Lønnen kun er en mindre Del af hele Varens Værdi, og hvor derfor ikke en Lønnedgang alene kan bevirke den Ændring, der atter vil sætte Produktionen i Gang. Det er netop Tilfældet — desværre kunde man sige — med en Del af de store kriseramte Industrier, f. Eks. Tekstilindustrien, Skotøjsindustrien, Læderindustrien o. s. v., som vi beskæftiger os med, og som Offentligheden beskæftiger sig med. Det kan ikke nytte noget at henvide til, at Lønnedgang alene kan gøre det, thi det er ganske umuligt. Selvfølgelig er ogsaa her en almindelig Lønnedgang paakrævet af Hensyn til hele Niveaue; men der maa andet til, der maa Foranstaltninger til, som alene kan være Statens og Lovgivningens Værk, og paa disse Omraader maa der selvfølgelig sættes ind med andre Midler end dem, Venstre anviser, i Sandhed ogsaa med andre Midler end dem, Regeringen hidtil har anvist, nemlig gennem Tilskudslove, der netop for disse Industrier vil være fuldkommen utilstrækkelige, selv om man teoretisk vilde gaa ind paa Tankegangen.

Jeg havde Lejlighed til i Gaar at henvende nogle Bemærkninger til Venstres Ordfører vedrørende Landbrugets Arbejdsmaade og hele Bedriftsøkonomi og der gøre opmærksom paa, at Venstres Krav om Lønnedgang og navnlig Kravet til andre Erhvervsgrupper om at søge Redning i en stærk Lønnedgang maatte underbygges med tilsvarende Handling først og fremmest i Venstres egne Kredse, og overfor Venstres generelle Krav om Lønnedgang som Løs-

ning paa Industrikrisen vil jeg gentage dette. Jeg vil sige til Venstre, at man skal lade være at prædike Lønnedgangens Vej saa stærkt for andre, saa længe ens egne Folk — ogsaa Medunderskrivere af de Proklamationer, der vender sig til Regering og Rigsdag, vi har nogle liggende paa vort Bord for Tiden — i Landbrugets kooperative Virksomheder og andre Virksomheder forsynder sig saa stærkt mod de Krav, de opstiller til andre, og overalt — jeg kunde sige altid — er med til at give efter for Lønkrav og fastsætte et Niveau, der i høj Grad er til Skade ogsaa for den private Industri.

I denne Forbindelse vil jeg gerne komme ind paa en Betragtning, der ogsaa anføres fra frihandlerisk Side, en Betragtning, der dækker Frygten for, at Tolden skulde værne om kunstigt forhøjede Lønninger. Hvis man tager en Lønningsstatistik for sig og gaar den igennem, vil det vise sig, at de toldbeskyttede Industrier har de relativt laveste Lønninger. Det er ikke noget at rose sig af, det er vistnok et Tegn paa, at de staar saa vanskeligt, men i alt Fald kan man ikke beskyldes Tolden i Danmark for kunstigt at have forhøjet Lønniveaue, saa lidt som den har forhøjet Prisniveaue. Det er vistnok helt andre Steder, de kunstigt forhøjede Lønninger findes. Jeg skal blot minde om alle de Smaa-tjenester, Reparationer og lignende, som er saa mærkværdigt dyre her til Lands, og som fordyrer Livet baade for Erhvervene og for den private i saa beklagelig høj Grad. Men altsaa, jeg vil endnu en Gang sige til Venstre: Stil først Kravene til Dem selv og saa til andre, og svæk derfor lidt deres stærke Raab om Lønnedgang som Redningsmiddel for andre Grupper og andre Erhverv.

Og kan det siges overfor dette Krav, kan noget af det samme siges overfor Venstres andet Hovedkrav: Ned med Skatterne og Afgifterne. Det lyder jo udmærket, men det er en noget sen Erkendelse at komme til fra den Side, thi jeg vil dog gerne anføre, at fra 1901, da Systemskiftet kom, har det just været Venstre og hele den demokratiske Fløj, der har været i Spidsen for Skattesolderiet, for alt det, man nu vender sig imod, med Rette, men, som sagt, med en Erkendelse, der unægtelig er noget sen. Naar Talen fra Venstres Side i Gaar var om alle de Afgifter og Byrder, der var lagt paa Kommunerne fra Statens Side, vil jeg sige, at det er rigtigt, at det er et uheldigt Forhold, men Venstre har ogsaa sit store Hovedansvar for, at denne Udvikling overhovedet er blevet fremmet. Der er et gammelt Ordsprog, der hedder, at